

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXX. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm562.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kortere kan jeg besvare den Anke, at mangen tydsk Skribent, som dog har, hvad man kalder et Navn, er enten slet ikke, eller dog kun netop nævnt; thi der vilde større Bøger til, om det skulde undgaaes, og man sige hvad man vil, saa er dog Universal-Historien og Tydsklands Literatur-Historie, ikke saa ganske Eet og det Samme. Neppe har jeg oversprunget Nogen, som gav Religion, Poesie og xxxiVidenskabelighed end egen Retning, eller vigtigt Udbytte, og kun med dem havde jeg at gjøre. Vel kunde det ladet sig forsvare, at omtale Lafontaines og Kozebues uforsvarlige Roman-Streger, Pudsen-Magerier, Navnkundighed og Indflydelse, men Tavsheden lader sig dog vist i det Mindste ogsaa undskylde, ved den Bekjendelse, at jeg virkelig glemde dem over det Meget, der syndes mig klart nok at kundgjøre Tidens Elendighed, og bliver min Bog tiere oplagt, skal jeg, hvis jeg kan huske det, gjøre Bod, ved at opoffre dem et heelt Blad. I Øvrigt seer man let, at de, med alle deres Frænder, kun nærrede sig af Vrag, pillede Kalk af Væggene i Daglig-Stuen, gjorde saa Æg som de kunde bedst, lod det ærede Publikums Bifalds-Soel udruge dem, og forærede saa, for gode Ord og Betaling, Publi kum sine egne Kyllinger, under prægtige Navne, deels til naturlig, rørende Tidsfordriv, og deels til Lækkerbidskener i Faste-Tiden. Verden elsker hvad dens eget er, og Tiden slugde med Fornøielse sine egne Børn, som heller ikke duede til Andet, det er Omkvædet paa Visen.